

Když je teplo a hezky, sedáváme o přestávce vždycky venku na schodech a jíme chleba s pomazánkou. A tak jsme seděli i tentokrát. Měla jsem s sebou jako obvykle v láhvi mléko a to jsem dala Pontusovi. Vypůjčila jsem si od paní učitelky plecháč a nalila jsem mu mléko do něho. Všechny děti z toho měly zábavu, když viděly, jak Pontus jí. A Anna mi dala polovinu mléka ze své láhve, abych nezůstala bez svačiny.

Potom pobíhal Pontus po školní zahradě a najednou začal okusovat mrkve, které právě začaly vyrážet na záhonech paní učitelky. Ale já jsem ho odtud odehnala a řekla jsem mu, aby se krotil, než přijde domů do ohrady.

Když bylo po vyučování a my jsme měli jít domů, řekl Lasse: „Zejtra se máme učit o skotu. To bude legrace. To si vezmu s sebou bejčka.“

Olle se rozesmál, až dostal škytavku.

„Ačkoliv by se mi asi nevešel do uličky mezi lavicemi,“ řekl Lasse.

Paní učitelka ale řekla, že teď už musíme přestat vodit zvířata do školy. I když prý by to hodně pomohlo v hodinách přírodopisu. Ale časem že by to bylo trochu obtížné, řekla.

„To ano, protože představte si, až se začneme učit o krokodýlovi,“ řekla Anna.

Olle zrovna zaječel smíchy a sotva ze sebe mohl vypísknout: „Tak si s sebou vezmu krokodýla!“

Pontus byl cestou domů moc unaven. Střídali jsme se a vynášeli jsme ho do všech kopců. Pak jsme s ním šli k ohradě. A nikdy jsem neviděla jehně odpelášit takovými skoky, jaké dělal Pontus, když jsme ho pustili do ohrady. Letěl doslova tryskem k ostatním ovcím a bečel, že to bylo slyšet po celé pastvině.

„Tady je jasně vidět, že ještě není zralej pro školu,“ řekl Lasse.